

Miljø- og Fødevareklagenævnet
Toldboden 2
8800 Viborg

Codex Advokater P/S
Ny Carlsberg Vej 80
1799 København V

5. november 2021

Journalnr.: 221371

Advokat:
Jacob Brandt
jab@codexlaw.dk

Sekretær:
Nadja Holmgaard Knudsen /JAB
nhk@codexlaw.dk

Klage over Miljøstyrelsens afgørelse om ophævelse af Ringkøbing Amts afgørelse af 21. november 2006 / 15. december 2006 til Cheminova A/S

På vegne af Region Midtjylland skal jeg hermed påklage Miljøstyrelsens afgørelse af 12. oktober 2021 om ophævelse af dele af Ringkøbing Amts afgørelse om vilkår i miljøgodkendelsen for Cheminova A/S. Som **bilag 1** vedhæftes Miljøstyrelsens afgørelse. Det overlades til Miljøstyrelsen at oversende sagens øvrige dokumenter, idet Region Midtjylland naturligvis står til rådighed herfor, såfremt dette måtte være nødvendigt.

For god ordens skyld henvises til, at den påklagede afgørelse er truffet med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 41 og § 72, stk. 3, og at klage følgerig har opsættende virkning, jf. miljøbeskyttelseslovens § 95, stk. 1.

1 Klageberettigelse

Afgørelsen indebærer, at ansvaret for en større jord- og grundvandsforurening på Rønland ved Harboøre ikke længere påhviler forureneren – Cheminova A/S, og konsekvensen er, at ansvaret for at sikre omgivelserne mod en negativ påvirkning bliver en opgave for Region Midtjylland under jordforureningslovens kap. 3. Region Midtjylland har således en væsentlig og individuel interesse, jf. miljøbeskyttelseslovens § 98, stk. 1, nr. 2.

Cheminova A/S bruger ifølge Miljøstyrelsens afgørelse i størrelsesordenen kr. 10 mio. om året på at sikre Nisum Bredning mod negativ påvirkning fra den af virksomheden forårsagede forurening, og det er som minimum denne omkostning, som vil overgå til Region Midtjylland, hvis Miljøstyrelsens afgørelse opretholdes. Regionen vil dog ikke kunne udnytte et eksisterende anlæg til formålet, og regionen vil følgelig skulle afholde yderligere omkostninger til etablering af anlæg til formålet.

2 Indledning

Miljøstyrelsens afgørelse af 12. oktober 2021 om ophævelse af vilkår til afværgeprojekter for gamle jordforureninger er behæftet med væsentlige retlige mangler, og afgørelsen er følgelig ugyldig.

Afgørelsen skal ophæves med henblik på at sikre, at Ringkjøbing Amtskommunes afgørelse af 30. juni 1981, som endelig stadfæstet af Miljøankenævnet den 23. december 1982, henholdsvis afgørelse af 26. april 1983 opretholdes som gældende. Afgørelsen af 12. oktober 2021 er uden hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 41, og afgørelsen er i realiteten udtryk for genoptagelse af de oprindelige påbud uden, at de forvaltningsretlige betingelser for genoptagelse er opfyldt.

Påbuddene, som udtrykt ved vilkårene i miljøgodkendelsen af 21. november 2006 / 15. december 2006, er ikke efterlevet, og der er ikke en saglig begrundelse eller grundlag i øvrigt for at anse dem som efterlevet. Der er således ikke grundlag for at ophæve vilkårene som led i en tilsynsafgørelse, der fastslår, at påbuddene fra 1981 og 1983 er uhjemlede eller efterlevet.

Afslutningsvist bemærkes i denne sammenhæng, at Miljø- og Fødevareklagenævnet inden for nævnets kompetence opfordres til at foretage en tilbundsående prøvelse af afgørelsen, idet der er tale om en principiel afgørelse, som indebærer et opgør med en mangeårig praksis stadfæstet af tidligere klagenævn, og som vedrører en af Danmarkshistoriens største forureninger. Selvom Miljø- og Fødevareklagenævnets kompetence ikke omfatter tilsynsafgørelser, jf. miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 3, – og dermed ikke en egentlig prøvelse af den del af Miljøstyrelsens afgørelse, der vedrører Ringkjøbing Amtskommunes afgørelser om påbud fra 1981 og 1983, opfordres Miljø- og Fødevareklagenævnet til at træffe en afgørelse, som udgør klar og tilstrækkelig vejledning til Miljøstyrelsen om sagens rette behandling, jf. § 12 i Lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet – dette selvom Miljø- og Fødevareklagenævnet derved tager indirekte stilling til hjemmelsproblematikken og spørgsmålet om faktisk efterlevelse af påbuddene fra 1981 og 1983.

3 Anbringender

Indledningsvist henvises i det hele til underbilag 7 og 8 til den påklagede afgørelse (bilag 1).

3.1 Retsvirkningen af Ringkøbing Amts afgørelse af 21. november 2006 / 15. december 2006

Den påklagede del af Miljøstyrelsens afgørelse af 12. oktober 2021 vedrører følgende vilkår:

JORD 1.1 /2

Afværgeprojekterne skal til en hver tid være indrettet, så der ikke sker spredning på eller udsivning af forurenede grundvand fra Rønland. Virksomheden skal således sikre sig, at der ved ændringer ikke sker en forværring af forureningsbilledet.

JORD 7.1 /1

Virksomheden skal gennemføre et måleprogram med afværgeprojekterne. Omfanget af kontrollen fastlægges i en aftale, JORD.A1, mellem virksomheden og tilsynsmyndigheden.

JORD 7.2 /2

Udtagning, opbevaring, transport mv. af prøver ved afværgeprojekterne skal ske i overensstemmelse med Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 866 af 1. juli 2010 om kvalitetskrav til miljømålinger.

JORD 7.4 /2

En gang årligt skal virksomheden fremsende måleresultater og en status for den hydrauliske kontrol. Kontrolperioden følger kalenderåret. Redegørelsen skal være tilsynsmyndigheden i hænde senest 3 måneder efter kontrolperiodens ophør. Det vil sige senest den 1. april. Redegørelsens omfang og udformning skal aftales med tilsynsmyndigheden.

Vilkårene blev indskrevet i miljøgodkendelsen i 2006, hvilket alene kan begrundes i et redaktionelt formål – en skriveøvelse uden indholdsmæssig betydning for de afværgeforanstaltninger, som blev etableret og sat i drift som følge af Ringkøbing Amtskommunes påbud fra 1981 og 1983. Der er efter Region Midtjyllands vurdering ikke på noget tidspunkt, herunder efter 2006, foretaget fysiske, tekniske eller administrative ændringer af afværgeforanstaltningerne, som ikke kunne udledes som et krav efter de oprindelige påbud fra 1981 og 1983.

Region Midtjylland er enig med Miljøstyrelsen i, at der ikke med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 41 kan fastsættes vilkår i en miljøgodkendelse om afværge af stedfunden forurening, og at vilkårene ikke hører hjemme i en miljøgodkendelse. Vilkår fastsat med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 41 kan alene angå driften af virksomheden fremadrettet. Derfor var vilkårene uden hjemmel i

miljøbeskyttelseslovens § 41 – det var uden retsvirkning eller retlig betydning i øvrigt, at kravene i medfør påbuddene fra 1981 og 1983 blev gjort til en del af miljøgodkendelsen. Det er ikke usædvanligt eller retligt problematisk, at miljøgodkendelser skrives sammen med andre tilladelser, herunder eksempelvis spildevands- eller tilslutningstilladelser, idet der ikke er formkrav hertil, og det gør det administrativt lettere at håndtere for såvel adressat som tilsyns- og godkendelsesmyndighed. Den retlige forpligtelse til at opretholde afværgeforanstaltninger fulgte, uanset Ringkøbing Amts afgørelse i medfør af § 41 i 2006, imidlertid fortsat af Ringkøbing Amtskommunes afgørelser om påbud fra 1981 og 1983.

Det giver derfor heller ikke mening, og det er en fejl, at Miljøstyrelsen i den påklagede afgørelse angiver at ophæve vilkår, som er uden hjemmel og retsvirkning. Det er overflødigt at gøre andet end at konstatere, at vilkårene er uden hjemmel, at de derfor var ugyldige, og at de må anses som bortfaldet. Den manglende selvstændige betydning af vilkårene i 2006-afgørelsen understreges af, at Miljøstyrelsens afgørelse forholder sig til både efterlevelsen af 1981 og 1983-påbuddene henholdsvis ophævelse af 2006-afgørelsen. Hvis 2006-afgørelsen havde selvstændig retsvirkning og betydning, ville det være unødvendigt for Miljøstyrelsen at forholde sig til 1981 og 1983-påbuddene.

Hvis Miljøstyrelsen fandt integrationen af påbuddene fra 1981 og 1983 og 2006-afgørelsens vilkår i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 41 (revurderingen) vanskelig at håndtere, burde Miljøstyrelsen som led i revurderingen af miljøgodkendelsen alene fastslå, at vilkårene efter styrelsens opfattelse ikke hører til i en miljøgodkendelse, og at styrelsen derfor som led i en redaktionel ændring af miljøgodkendelsen udelader disse fremadrettet, idet retsgrundlaget for afværgeforanstaltningerne mv. findes i 1981 og 1983-påbuddene.

3.2 Indholdsmæssige ændringer – 1981/1983-påbuddene henholdsvis 2006-afgørelsen

Som bemærket ovenfor er det relevant at fastslå, at afværgeforanstaltningerne, herunder omfang og driften, ikke fysisk/faktisk har ændret sig på en måde, som ikke kan udledes som nødvendigt for at opfylde påbuddene i 1981 og 1983.

Det er tilsyneladende Miljøstyrelsens opfattelse, at vilkårene fastsat i 2006-afgørelsen indebærer *"helt nye formuleringer/vilkår med ny/anden betydning"*, jf. afgørelsen, s. 18, 7. afsnit.

Det er Region Midtjyllands klare opfattelse, at enten Miljøstyrelsen eller Cheminova A/S grundlæggende har misforstået, at dette skulle være tilfældet. Som nævnt ovenfor har Cheminova A/S på intet tidspunkt udført eller forestået drift af afværge- og monitoringsforanstaltninger, som ikke følger af påbuddene fra 1981 og 1983. Selvom vilkårene – bl.a. fordi de er formuleret som vilkår – har en anden ordlyd end de oprindelige påbud, har vilkårene ikke medført en ændring af retsstillingen efter påbuddene fra 1981 og 1983.

Det bemærkes for god ordens skyld, at hvis det var korrekt, at der blev fastsat indholdsmæssige ændringer i 2006, har virksomheden i givet fald ikke opdaget det, og at Miljøstyrelsen har i givet fald forsømt at føre tilsyn hermed.

3.3 Genoptagelse af Ringkjøbing Amtskommunes påbud fra 1981 og 1983

Som nævnt ovenfor er det unødvendigt at træffe afgørelse om ophævelse af de under afsnit 3.1 angivne vilkår. Vilkårene er uhjemlede, ugyldige og bortfaldet, og det er påbuddene ved 1981 og 1983, som har retsvirkning, og som udgør retsgrundlaget for kravet om afværgeforanstaltningerne. Miljøstyrelsens afgørelse om at ophæve vilkårene i 2006-afgørelsen er – ligesom Miljøstyrelsens tilsynsafgørelse om hjemmelsproblematikken – derfor i realiteten udtryk for genoptagelse af påbuddene fra 1981, som blev stadfæstet af Miljøankenævnet, og 1983.

Grundlæggende er det vores opfattelse, at Miljøstyrelsen som 1. instans og tilsynsmyndighed ikke har kompetence til at kan genoptage en afgørelse stadfæstet af Miljøankenævnet i 1982. Afgørelsen er ikke undergivet Miljøstyrelsens rådighed.

Derudover skal Miljøstyrelsen i en sådan situation iagttage betingelserne for genoptagelse, hvilke ikke ses at være opfyldt. Betingelserne kommer tydeligt til udtryk i Miljø- og Fødevareklagenævnets praksis om genoptagelse. En myndighed kan genoptage en sag til fornyet behandling, hvis der i forbindelse med en anmodning om genoptagelse fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med myndighedens oprindelige stillingtagen til sagen. Derudover kan myndigheden genoptage en sag, hvis der fremkommer væsentlige nye retlige forhold, det vil sige en væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag som forelå på tidspunktet for myndighedens oprindelige afgørelse. Endelig kan myndigheden genoptage en sag, hvis der i forbindelse med myndighedens oprindelige behandling af sagen er begået væsentlige sagsbehandlingsfejl.¹

Ingen af forudsætningerne for genoptagelse er opfyldt i denne sag.

3.4 Hjemmelsgrundlaget for Ringkjøbing Amtskommunes påbud af 1981 og 1983

Selvom Miljøstyrelsens afgørelse om, at Ringkjøbing Amtskommunes påbud af 1981 og 1983 er efterlevet, ikke kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet knyttes kortfattet bemærkninger herom til baggrund for behandling af klagesagen.

¹ Se eksempelvis Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse i sag 20/12327, 20/06877 eller 20/10921.

Indledningsvist bemærkes i denne sammenhæng, at det er miljømæssigt nødvendigt at opretholde afværgeforanstaltningerne etableret i medfør af påbuddene fra 1981 og 1983, og at ophøret heraf vil føre til kraftig forurening af Nisum Bredning. Det er allerede af denne grund faktisk forkert, når Miljøstyrelsen i bilag 2 til den påklagede afgørelse angiver, at påbuddene fra 1981 og 1983 er efterlevet.

Som det også fremgår af Miljøstyrelsens afgørelse, var det i strid med miljøbeskyttelseslovens § 11 og strafbart, da der i 1981 og 1983 blev meddelt påbud om afværgeforanstaltninger.

Region Midtjylland gør grundlæggende gældende, at Ringkjøbing Amtskommune i sin egenskab af at være tilsynsmyndighed, jf. den dagældende miljøbeskyttelseslovens § 48, jf. § 49a, havde hjemmel til at påbyde, at forureningen forårsaget i strid med lovens § 11 skulle afværges. Hvis ikke følgen af en overtrædelse af loven, herunder lovens § 11, kunne påbydes fjernet, savnede det mening at føre tilsyn med bestemmelsen, herunder fordi politiet jo i forvejen fører tilsyn med overholdelsen af gældende lovgivning med henblik på strafforfølgelse. Tilsynsmyndighedens opgave bestod også i 1981 og 1983 navnlig i at foranledige, at det ulovlige forhold blev bragt til ophør, og det kunne enten ske ved fysisk eller retlig lovliggørelse. I det foreliggende tilfælde ville lovliggørelse således kræve en tilladelse til at lade forureningen blive i jorden (retlig lovliggørelse) eller et påbud om afværgeforanstaltninger (fysisk lovliggørelse).

Dette fremgår ligeledes af håndhævelsesbetænkningen om Håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, som er et afgørende fortolkningsbidrag til hjemmelsgrundlaget for håndhævelse af bl.a. miljøbeskyttelsesloven.² I betænkningen beskrives netop, at *"Fysisk lovliggørelse på grundlag af et konstatrende lovliggørelsespåbud vil normalt omfatte en tilbageføring af den fysiske tilstand til den, der bestod før ulovligheden blev begået, såfremt dette overhovedet er muligt. Er der f.eks. ulovligt sket opfyldning af en strandeng søværts naturfredningslovens strandbeskyttelseslinie, må opfyldningen fjernes, selv om naturfredningsloven ikke indeholder en udtrykkelig bestemmelse herom. Der kan ikke slutes modsætningsvis fra, at enkelte af lovene udtrykkeligt taler om genoprettelse af den tidligere tilstand, bl.a. den nye vandløbslovs § 54 og råstoffovens § 33."*³ Det konstateres her udtrykkeligt, at den senere opregning af reaktionsmuligheder i miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 1, herunder særligt nr. 2, ikke var udtryk for en nyskabelse, men derimod blot en kodificering af allerede gældende ret.

Håndhævelsesbetænkningen blev navnlig implementeret i 1984.⁴ I miljøbeskyttelsesloven blev indsat § 50a, som er forløberen til miljøbeskyttelseslovens § 68. Bestemmelsen fastslog udtrykkeligt, at tilsynsmyndigheden, hvis den blev opmærksom på et ulovligt forhold, var forpligtet til at bringe det ulovlige

² Betænkning nr. 981/1983 – Håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen.

³ Betænkning nr. 981/1983 – Håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, s. 105f.

⁴ Lov nr. 250 af 23. maj 1984 om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove.

forhold til ophør. Det vil sige, at den hidtidige praksis blev kodificeret. Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 50 a fremgår, at *"Den myndighed, der administrerer en lov som 1. instans, har allerede efter gældende uskreven ret en pligt til at søge et konstateret ulovligt forhold lovliggjort, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning."*⁵ Påbuddene fra 1981 og 1983 er udtryk for krav om fysisk lovliggørelse, og at denne forpligtelse påhviler lovovertræderen fremgår ligeledes af håndhævelsesbetænkningen, hvori det anføres, at *"Indholdet af en lovliggørelsespligt er selvsagt, at det påhviler den pågældende at tilvejebringe lovlige forhold."*⁶

Det var således allerede i 1981 og 1983 muligt at meddele påbud om fysisk lovliggørelse, og dette blev alene præciseret ved vedtagelsen af den gældende § 69, stk. 1, nr. 2, idet bemærkninger til bestemmelsen udtrykkeligt fastslår, at *"Bestemmelsen svarer til den gældende § 50a, stk. 2, men der foretages her en nærmere opregning af de administrative retshåndhævelsesskridt, tilsynsmyndigheden kan tage i anvendelse, når der konstateres et ulovligt forhold."*⁷ Citatet fastslår, at der med miljøbeskyttelsesloven ikke blev etableret en ny retstilstand, hvor det blev muligt at meddele påbud til den ansvarlige om at genoprette den hidtidige tilstand. Bestemmelsen er tværtimod udtryk for, at de af bestemmelsen nævnte reaktionsmuligheder for tilsynsmyndigheden allerede var gældende, og at de nu blot opregnes og præciseres i loven. Eftersom den gældende § 50a, stk. 2, var den dagældende § 42, er citatet således også udtryk for, at der er klare holdepunkter for, at der rent faktisk var hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 42 til at meddele de i 1981 og 1983 meddelte påbud. Dette understreges af, at det i bemærkningerne anføres, at *"Tilsynsmyndigheden vil kunne vælge en eller flere af de nævnte reaktioner afhængig af det ulovlige forholds karakter."*⁸ I den foreliggende sag er det klart, at den rette reaktion i forhold til virksomhedens overtrædelse af den dagældende § 11 i miljøbeskyttelsesloven var de i 1981 og 1983 meddelte påbud.

Det skal i denne sammenhæng nævnes, at miljøbeskyttelsesloven er en af de få love, som indeholder en bestemmelse, som udførligt og beskrivende angiver, hvilke fremgangsmåder der kan bringes i anvendelse til at bringe det ulovlige forhold til ophør. Andre almindelige reaktioner fra tilsynsmyndigheden som henstilling, standsningsmeddelelse eller indskærpelse er heller ikke specifikt omtalt i miljøbeskyttelsesloven, men de benyttes alligevel – også af Miljøstyrelsen. I øvrig lovgivning af tilsvarende karakter findes hjemlen i det forhold, at kernen i tilsynsmyndighedens eksistensberettigelse er, at tilsynsmyndigheden bringer det ulovlige forhold til ophør – herunder naturligvis meddeler påbud om, at det i strid med loven etablerede fjernes. Denne lovgivning benytter således fortsat de samme principper som miljøbeskyttelsesloven anno 1981 og 1983, hvor miljøbeskyttelseslovens tilsynskapitel endnu ikke var udbygget, som grundlag for at påbyde fysisk eller retlig lovliggørelse. Eksempelvis kan nævnes

⁵ L 78 fremsat den 22. februar 1984. Forslag til Lov om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove (Håndhævelse), sp.1566.

⁶ Betænkning nr. 981/1983 – Håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, s. 105.

⁷ L 74 fremsat den 23. januar 1991. Forslag til Lov om miljøbeskyttelse, sp. 1571.

⁸ L 74 fremsat den 23. januar 1991. Forslag til Lov om miljøbeskyttelse, sp. 1571.

naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 1 og 5, planlovens § 51, stk. 1 og 3, jordforureningslovens § 65, stk. 1, og § 67, stk. 1, byggelovens § 16c, stk. 2 og 3, eller vandløbslovens § 54a, som svarer til den oprindelige § 48 henholdsvis den senere § 50a i miljøbeskyttelsesloven.⁹ Der hersker på disse loves område ikke tvivl om, at tilsynsmyndigheden kan påbyde fysisk lovliggørelse, herunder de nødvendige foranstaltninger til at fjerne følgerne af den ulovlige handling, selvom der ikke findes en bestemmelse svarende til miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 1, nr. 2, i de pågældende love.¹⁰

På baggrund af ovenstående er det vores klare opfattelse, at der i 1981 og 1983 var hjemmel til at meddele påbud om fysisk lovliggørelse, herunder afværge af stedfunden forurening, som havde til formål at bringe det ulovlige forhold og følgerne heraf til ophør. Hjemlen fandtes i såvel i den dagældende § 42 i miljøbeskyttelsesloven som i uskreven ret i lyset af amtskommunens kompetence som tilsynsmyndighed, jf. den dagældende miljøbeskyttelseslovs § 48, jf. § 49a – og den indgåede aftale om overdragelse af tilsynskompetencen fra primærkommunen til amtskommunen.

Miljøstyrelsen har i afgørelsen anført, at Ringkjøbing Amtskommune ikke var tilsynsmyndighed efter den dagældende miljøbeskyttelseslovs § 48. Det er Region Midtjyllands klare opfattelse, at tilsynskompetencen efter dagældende miljøbeskyttelseslovs § 48, herunder den ulovbestemte adgang til at påbyde en ulovlig tilstand og følgerne heraf bragt til ophør, ved aftalen i medfør af dagældende miljøbeskyttelseslovs § 49a blev overført til amtskommunen.

Det er vores opfattelse klart, at den dagældende miljøbeskyttelseslovs § 49a med formuleringen *"Kommunalbestyrelsen kan i konkrete tilfælde aftale med amtsrådet eller hovedstadsrådet, at amtsrådet eller hovedstadsrådet fører tilsyn efter §§ 48-49 med virksomheder, anlæg eller indretninger, hvor beføjelsen til at meddele godkendelse ... er henlagt til amtsrådet."* indebar, at Ringkjøbing Amtskommune i medfør af aftalen herom overtog de beføjelser, herunder ulovbestemte, som oprindeligt tilkom kommunen som tilsynsmyndighed, herunder naturligvis kompetencen til at meddele påbud om afværgeforanstaltninger som følge af virksomhedens overtrædelse af den dagældende miljøbeskyttelseslovs § 11.

Ringkjøbing Amtskommune var således rette myndighed til at meddele påbuddene fra 1981 og 1983, hvilket som bekendt også blev fastslået ved Miljøankenævnets stadfæstelse af påbuddet fra 1981.

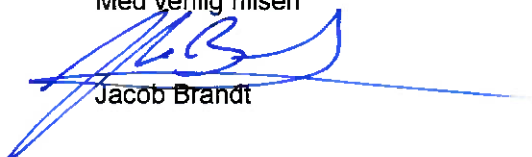
⁹ Som eksempler på tilsynsafgørelser om fysisk lovliggørelse med hjemmel i de pågældende bestemmelser kan nævnes MAD.2017.384, MAD.2017.71, MAD.2016.93, MAD.2020.164, MAD.2017.430, MAD.2018.362, MAD.2009.94 eller MAD.2013.475.

¹⁰ Se eksempelvis Erhvervs- og Byggestyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen, Vejledning om håndhævelse af Naturbeskyttelsesloven, Planloven og Byggeloven, Maj 2007, afsnit 3.3.7.

4 Habilitet

For god ordens skyld henledes opmærksomheden på, at stedfortrædende formand i Miljø- og Fødevarerklagenævnet – Jane Fløe – som ansat i Miljøstyrelsen forestod udarbejdelsen af underbilag 4 til den påklagede afgørelse (bilag 1), og at Jane Fløe således må anses som inhabil i forhold til nævnets behandling af nærværende klage, jf. forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 4.

Med venlig hilsen

Jacob Brandt